

Cronicile
vulpia

*Amintiri din liceul
anilor '90*

PAUL SLAYER GRIGORIU

 Narator

Copyright © Publica 2015. All rights reserved.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIGORIU, PAUL SLAYER

Cronicile vulpii : amintiri din liceul anilor '90 /

Paul Slayer Grigoriu. - București : Publica, 2015

ISBN 978-606-722-039-1

821.135.1-94

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

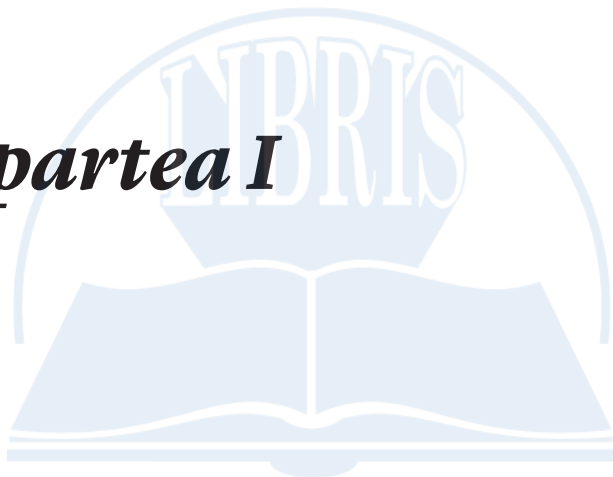
DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

CORECTURĂ: Cristina Popescu

DTP: Răzvan Nasea

partea I

When you were young and your heart was an open book

You used to say live and let live

(Paul McCartney / Guns N'Roses – „Live and Let Die”)

Mă rog... să vă iviți

(Phoenix – „Invocație”)

Narrator

5

Cronicile vulpii

Era o zi cu totul și cu totul specială, iar starea mea de spirit era de-a dreptul sărbătorească. Motive aveam destule. Fusesse de departe cel mai bun an din viața mea de până atunci. Luasem „treapta” – așa cum încă obișnuiam să numim examenul de admitere la liceu –, de care la un moment dat îmi fusese atât de frică, încât îmi spuseseam că dacă nu trec de ea, o variantă ar fi sinuciderea, începusem să mă integrez în diferite găști de rockeri, promisem de la tata niște casete noi și originale cu Slayer... Ce mai, nimic nu putea fi mai bine. Dar dispoziția mea excelentă se datora mai ales altui fapt. Dani dădea „bairam”. Și orice bairam era o ocazie de veselie, de ascultat noile achiziții în materie de rock, dar, mai ales, de beție. Iar beția avea pe vremea aceea un caracter aproape tainic, sărbătorec. Era ceva atât de deosebit, încât căpăta conotații de ritual: un lucru pe care nu-l puteai face oricând și oriunde, dar trebuia să-l faci și, în plus, îți și plăcea. Așa că am coborât tiptil din casă și, cu banii de buzunar care îmi rămăseseră în ultima vreme, am cumpărat o sticlă de vodcă „Sarmis”, pe care am ascuns-o cu grijă în spatele fotoliului, ca nu cumva să o găsească mama și să-mi strice toată plăcerea.

Pierdusem de mult prietenia care mă legase de Dani printr-a cincea, când stăteam în ultima bancă și făceam

glume idioate împreună, dar îl consideram în continuare „băiat bun“. Și, dacă era vorba de petrecere, nu puteam lipsi. Fusesem chemat în jur de ora opt, dar, nerăbdător să gust din licoarea fermecată, am ajuns pe la cinci, iar la cinci și jumătate eram deja „mangă“. Încet-încet au început să apară și invitații, printre care și câțiva dintre apropiații mei.

Larry era singurul prieten pe care-l aveam din fosta a opta „A“ și ce ne legase la început fusese pasiunea comună pentru death-metal. Mai mult decât mine, el avea o înfățișare adecvată pentru acest gen de muzică. Dintotdeauna fusese înalt și solid, deși pe vremea aceea încă nu i se profila burta de mai târziu. Ajunsese la un nivel de-a dreptul mulțumitor cu pletele. Nu știu exact ce legătură avea atunci cu Dani, deși ulterior au devenit buni prieteni. Important era că venise, aducându-l după el și pe vecinul său, Vlad Tănase. Tănase, cum îi ziceam toți pe atunci, fusese coleg cu mine din clasa întâi până într-a opta, dar acum alesese „realul“, ca și Larry și Dani, de altfel. Pentru că în „generală“ noi, „D“-ul, fuseserăm o clasă foarte unită, eram în raporturi amicale cu toți foștii mei colegi, dar, în afara școlii, Tănase nu fusese unul dintre apropiații mei și de aceea am ajuns prieteni buni abia în liceu. Dintre toți cei de la bairam, cel mai mult țineam la Mihnea și mă bucurasem mult că și el alesese „umanul“.

Surpriza pentru majoritatea invitaților a fost apariția lui Țache, un alt fost coleg din generală – cu care apucasem în opt ani să fiu, pe rând, prieten bun, dușman și iar prieten –, cu niște fete mai mici cu un an, tot din liceu. Atmosfera era excelentă, ceea ce pe atunci (și mult timp după aceea) însemna că, pe lângă altele, domnea un tărăboi desăvârșit. Probabil Dani prevăzuse asta, căci organizase petrecerea într-un apartament de două camere nemobilat, pe același palier cu locuința sa.

Lexia, una dintre fetele cu care sosise Țache, a intrat pe rând în camera „retrasă” cu trei băieți, pentru câteva minute, ceea ce i-a creat pe loc o faimă proastă, de care cu greu a scăpat. Între timp, eu mă dădeam voios în spectacol, mort de beat cum eram. Într-un târziu, băieții au turnat niște șampanie pe mine, apoi m-au băgat în cadă îmbrăcat, lucru care însă nu m-a trezit. M-a facut doar să mă mut împreună cu majoritatea invitaților în „camera romantică”, alături de noua mea cunoștință, Andreea, cu care mă hârjoneam de zor.

La un moment dat, prietenii, puși pe glume, m-au chemat în grabă.

— Vino repede, e mă-sa lui Larry la telefon!

Trebuie spus că începuserăm deja să glumim măscărindu-ne unii celorlalți mamele în fel și chip. Deși, când le vedeam, adoptam mereu o atitudine respectuoasă, când rămâneam singuri, ne permiteam, amical, să le „înnobilăm” pe bieteile femeii cu tot felul de epitete, care de care mai odioase.

Așa că am dat fuga într-un gând, am luat hotărât receptorul și, la fel de hotărât, am urlat în el:

— Alo! Aici e mă-ta!

— Da? a întrebat mirată vocea de la capătul celălalt.

Mi-am dat seama cu groază că era mama... mea.

Următorul telefon dat acasă a fost unul surprinzător de pașnic, mai ales că, pe lângă explicații, trebuia să-i cer voie mamei să stau la primul bairam care dura până dimineața.

Odată întors în „camera romantică”, am continuat „vrăjeala” cu Andreea, sub privirile ocrotitoare ale lui Thomas, un alt fost coleg de clasă, bun prieten, care devenise rocker cam în același timp cu mine.

— Îți place Black Sabbath? am întrebat-o pe Andreea, în lipsă de alte subiecte.

— Nu, Black Sabbath chiar nu. Mie îmi place hippy. Beatles, Led Zeppelin, Doors...

— Beatles și Led Zeppelin sunt mișto, da' Doors nu-mi place.

— Faci o mare greșeală!

— Cred că tu faci o greșeală că nu-ți place Black Sabbath, i-am răspuns, strângând-o și mai tare în brațe.

Apoi, deodată, a început să răsunе „Let It Be“, iar Andreea a plecat de lângă mine. S-a dus în mijlocul camerei, lângă Țache, și amândoi au început să plângă de mama focului.

— Așa plângem noi, hipioții, pe melodiile astea, mi-a explicat Țache.

Nu înțelegeam nimic, dar toată treaba mi se părea de o profunzime sfâșietoare. Atunci mi-am dat clar seama că nu eram hipiot. Îmi plăcea Beatles, ce-i drept, dar de plâns n-aveam niciun chef, așa că m-am bucurat nespun când din casetofon a început să se audă un distors dublat de o voce cavernoasă, iar Larry m-a verificat:

— Știi ce-i asta?

— Protector, „Tantalus“, i-am răspuns, mândru de cunoștințele mele.

Cum niciun bairam nu avea farmec fără distrugeri, iar în apartamentul în care eram nu se găsea mai nimic de distrus, am luat și noi ce era mai la îndemână. Eu am făcut bucați o mătură și am fost împiedicat cu greu să arunc un scaun de metal pe geam, dar Thomas și Larry nu s-au mulțumit cu atât și au rupt ușa care despărțea cele două camere. Totul era absolut superb. Dimineața am plecat mort de oboseală și mai îndrăgostit ca niciodată. Așa a început de fapt liceul.

Urmasem, ca majoritatea prietenilor mei, Școala Germană din București și, cum în continuarea acesteia exista și un liceu, care după Revoluția din decembrie 1989

se numea „Hermann Oberth“, mă hotărâsem, și de această dată în ton cu cei mai mulți prieteni, să-mi continui studiile în germană. După cum am spus, alesesem „umanul“, căci nu mă pasionaseră niciodată prea mult matematica și fizica, în schimb aveam oarecare înclinație pentru literatură și mai ales pentru istorie.

Astfel, trecerea în clasa a noua nu a fost prea dificilă. În mare aveam aceiași profesori și aceiași colegi, chiar dacă de unii dintre cei cu care fusesem în clasă mă despărțeau acum un coridor sau un etaj. Îmi făcusem mulți prieteni în timpul primilor opt ani de școală. Dar unii dintre apropiații mei plecaseră în Germania, iar de alții nu mă mai simțeam la fel de legat ca înainte. În plus, centrul universului meu rămăsese locuința mea. Asta nu însemna că nu-mi aminteam cu plăcere de clasele mai mici sau că-i renegam pe prietenii mei de atunci. Doar că liceul deschidea în fața mea și a noastră, a tuturor, noi perspective.

Îmi formasem, după cum am amintit mai devreme, o gașcă de rockeri, și eram dezamăgit că niciunul dintre ei nu era cu mine la „uman“. Astfel, m-am regăsit în clasă doar cu Mihnea, primul meu coleg de bancă din viața de școlar, care îmi prinsese, fără să vrea, degetul cu scaunul încă de la prima oră, pe când aveam șase ani și trei zile, cu Radu Neguț, un alt coleg din clasele I-VIII, și cu Claudia, care și ea învățase în aceeași clasă cu noi de la începutul școlii. Ceilalți „umaniști“ îmi apăruseră în prima zi drept cea mai mare adunătură de cretini posibilă. Stăteam și mă gândeam – figurantul de Erhard, palavragioaica de Ilinca Theodorescu, o grămadă de idioți din fosta „B“, imbecilul de Dan Flonta – oare se putea mai rău? Sentimentul era absolut reciproc. Noii mei colegi mă socoteau un bou, la fel ca și pe toți ceilalți, astfel încât s-au format repede grupulețe de doi-trei, așa-numitele „bisericuțe“, și nu mi-a

luat decât vreo săptămână ca să mă iau la palme cu Dan Flonta, până să ne despartă masivul Moe.

Majoritatea noilor mei prieteni erau din fosta clasă „C“ și dăduseră la „special“, un fel de hibrid între real și uman, pe sistem nemțesc, care s-a dovedit de altfel relativ păgubos din punctul de vedere al materiilor studiate. Alin Gayraud era un fel de lider al grupului. Mic de înălțime, (sau, mă rog, potrivit), ca de altfel majoritatea foștilor lui colegi din „generală“, cu o „pleată“ șatenă considerabilă, Alin era foarte slab, cu ochi verzi și privirea mai totdeauna arogantă. Era omul cu cea mai mare influență din gașca ce abia se năștea, și unii s-au agitat destul de mult ca să-i intre în grații. Se purta adesea ca un mic despot – cine voia să fie în gașcă trebuia să-i placă lui, altfel îi făcea mizerii. Astfel, la început, în grup erau doar câțiva foști colegi de-ai lui din „C“ – Matei, Alberto și Ena –, Țache, care reușise să intre în cercul lor și pentru că erau de-acum în aceeași clasă și aveau preocupări comune (erau, să zicem, rebeli), și datorită felului său expansiv de a fi, și eu. Despre mine pot spune că nu m-am agitat niciodată să îi plac lui Alin. După ce ne-am studiat reciproc și ne-am zgândărit, ne-am acceptat, deși amândoi aveam caractere foarte independente. Până la urmă, era ceea ce numeam pe atunci „băiat bun“, trebuia doar să ai răbdare cu el. Alberto era și el un fel de model, mai ales datorită părului blond, care îi ajungea aproape până la coate. Pierduse un an de școală și o grămadă de timp umblând prin parcuri cu rockerii și cântând la ghitară sau desenând gecii cu capete de mort și nume de trupe și poate de aceea era unul dintre cei mai rău vazuți de către profesori și de către „ceilalți“, care respingeau tot ce era legat de rock.

Dorința mea era să-i unesc pe toți rockerii din liceu, așa că am încercat curând să-i aduc în gașcă pe Larry și pe Mihnea, dar la început am dat greș.

— Cine-s ăștia? N-am nicio treabă cu ei! observa înțepat Alin.

Și astfel mă vedeam pus în situația de a umbla și cu unii, și cu ceilalți, dar, de obicei, separat.

Cum veneam în fiecare zi la școală mai devreme ca să mă întâlnesc cu Andreea, am adus-o și pe ea în gașcă, care a acceptat-o surprinzător de repede. Îmi propusesem, chiar de a doua zi după bairamul de la Dani, să-i fac o educație muzicală completă. Singura casetă pe care o găsisem și care mi se părea mai apropiată de gusturile ei „hipioate“ fusese, culmea, primul album Black Sabbath. Deși știam că nu-i place, m-am gândit că ar fi un început bun și i l-am adus la școală.

— Nu ascult Black Sabbath, mi-a spus cu blândețe, dar neclintită.

Am renunțat la muzică și am rămas la gașcă. După cum spuneam, băieții au primit-o bucuroși din prima clipă. Avea să-mi ia mult timp până să-mi dau seama că fetele aveau foarte ușor acces între noi.

Firește, nu aveam de gând să mă las influențat și să renunț la vreunul dintre prietenii mei doar de gura lui Alin. De Larry mă apropiasem în clasa a șaptea și mai ales într-a opta. Făceam schimb de casete, căci eram printre puținii care ascultau la acea vreme death-metal, și stăteam ore în șir să analizăm și să disecăm fiecare album. La început, la asta se și mărgineau întâlnirile noastre: la discuții despre „ultimul Carcass“ sau „primul Dismember“. Cu timpul, am ajuns să ne cunoaștem mai bine și așa am descoperit o mulțime de puncte comune, dintre care, pentru mine, cel mai important era că aveam amândoi convingeri creștine. De altfel, creștinismul a fost unul dintre subiectele principale ale dezbaterilor din gașca noastră și, pornind de la el, am ajuns încet-încet și la literatură și filosofie.

Cu Dani fusesem bun prieten în școala generală. Apoi plecase în Germania și legătura dintre noi slăbise. Aveam să ne reîmprietenim cu timpul, însă, la începutul clasei a noua, deși nu eram „frați“, nu puteam accepta ca el să fie îndepărtat din cercul nostru de alde-Alin.

Iata însă că bairamul de la Dani îmi dăduse o idee genială, care m-ar fi putut ajuta și să-i aduc împreună pe toți prietenii mei. Trebuia să dau și eu o petrecere de ziua mea – până dimineața!

Grupul de invitați sosit la mine în urma acestei inițiative era o amestecătură destul de ciudată. Veniseră majoritatea foștilor mei colegi de clasă, noua „gașcă“ – nume care avea să ne definească în decursul liceului –, niște rockeri mai mari din grupul numeros care s-a strâns timp de câțiva ani în Piața Romană și, inaugurând o tradiție respectată până târziu, câțiva necunoscuți. O avertizasem pe mama că la petrecerile noastre se bea și, în naivitatea ei, ea pregătise câteva sticle de șpriț, cu mai multă apă minerală decât vin.

Locuința mea, din apropierea Pieței Romane, era spațioasă și se preta foarte bine acestui gen de activități. Situat la etajul unu al unui bloc vechi de patru etaje, construit în interbelic, apartamentul meu era compus din patru camere. La intrare se găsea un fel de hol mai mare, care putea fi folosit și pe post de sufragerie, iar în stânga lui era așa-numita cameră de zi, cu două fotolii confortabile, o măsuță și televizorul. În continuare era dormitorul mamei, cu alte două fotolii și o canapea ce servea drept pat. Deasupra acesteia trona o oglindă imensă de cristal. Cele trei camere nu erau despărțite între ele. Trecând prin hol, ajungeai la ușa ce dădea spre încăperea cea mai mare, care era, evident, a mea. Aveam aici două paturi, care formaseră pe vremuri unul singur, dublu, un birou, trei fotolii și o bibliotecă. Pereții începuseră să fie

acoperiți de postere cu tot felul de trupe, spre disperarea mamei și mai ales a bunicului, care împărțea uneori această cameră cu mine.

— Cum crezi că se simte un om de vârsta mea atunci când, dimineața, primul lucru pe care îl vede când se trezește e „Sepultura”? mă întrebase odată.

Ieșind de la mine dădeai într-un holișor, cu baia în stânga, iar în capătul lui era bucătăria, alcătuită la rândul ei din două încăperi. Casa avea trei balcoane, câte unul mai mic la camera mamei și a mea și unul mai mărișor, interior, la bucătărie. Tot acest spațiu s-a umplut repede, vibrând de zgomotul și de veselie ce domneau de jur împrejur.

La jumătate de oră de la începutul bairamului, scandalul era atât de dezlănțuit, încât un grup de „șmecheri” de vârsta noastră, de pe stradă, „cocalari”, cum îi numeam, a venit să „facă liniște”. Fără să țin cont că puteam lua oricând bătaie – căci aveam de-a face cu o categorie formată din oameni inculți și agresivi, fără niciun alt vis adolescentin decât o rapidă căpătuială și lipsiți de orice fel de cod moral, așa cum se întâlneau și, vai, se întâlnesc în continuare prin marile orașe din România –, i-am scuipat și i-am trimis acasă. Mai târziu au cerut o șampanie, pe care au căpătat-o, și doar doi rockeri mai mari din Romană i-au împiedicat să devină violenți.

Între timp mama confiscase oripilată o sticlă de țuică, dar rămăseseră multe altele. După o repriză pașnică de dans, s-a lăsat cu un „pogo” monstruos. „Pogo” numeam pe atunci – și se numește și în zilele noastre, deși eu prefer termenul „mosh” – un fel de dans rockeresc la care participă în principiu numai băieți, care se împing unii pe alții într-un cerc. Dacă sunt prieteni, au grijă să nu se lovească. La mine însă, aceste granițe fuseseră depășite demult. Puseserăm pernele de la fotolii pe jos și ne împingeam

până cădea unul, după care ne aruncam zece pe el. În învălmășeala generală, când din casetofon răsună „Child în Time“, o oglindă cât peretele s-a prăbușit și s-a spart. Toți am amuțit, chiar și Larry, care cu încă cineva îl dădea pe Tănase cu capul de tocul ușii – prietenește, se înțelege. Dar n-a durat decât cinci minute, până când am pus bucățile oglinzii într-un loc și am continuat. O farfurioară de cristal pe care vecinele noastre o aveau de cincizeci de ani a zburat pe geam după o bătrână, aruncată de Țache. Urletele s-au înțețit.

Profitând de agitația generală, m-am retras în camera mea cu Andreea, dar, când tocmai începuserăm să ne sărutăm, mama, care fusese plecată pentru puțin timp, s-a întors. Și adio romantism!

După șocul provocat de vederea oglinzii, mama a încercat să păstreze aparențele. A făcut în continuare mâncare, a întrebat mai departe lumea ce mai vrea. Dar „veselia“ nu se terminase. Intrând în sufragerie cu niște ouă pe care desenase cu migală flori de maioneză, a fost întâmpinată de o sticlă care i-a zburat la picioare, dar și de urletul lui Tănase:

— A, ce bine că ați adus astea!

— Vă era foame? a întrebat nevinovată.

Dar Tănase nu s-a mai obosit să răspundă. A luat un ou și l-a aruncat direct pe fața celui mai apropiat petrecăreț.

Totul a decurs „normal“ de aici încolo. Doar spre dimineață l-am plesnit pe Alberto, care voia să dea iama în cămară. Eram nervos pe el și pentru că îndrăznise să spună că Tom Araya e basist slab. De fapt, dacă stau să mă gândesc, profitasem de faptul că mama se culcase și mă îmbătasem.

Am rămas cu amintirea unui bairam „bestial“ și cu bucuria că îmi cumpărasem cu banii primiți de la unii dintre colegii vechi, care nu știuseră ce cadou să-mi facă, mai

multe casete, printre care și o raritate, la vremea aceea: Cathedral – „Forest of Equilibrium“. Eram foarte mândru și de brățara de piele cu cuie în ea, oarecum à la Kerry King, pe care mi-o confectionase Alberto și cu care am umblat o vreme chiar și când mă duceam după pâine. Mama a fost marcată de strigătul de victorie al unui alt fost coleg, Bobo, care a rezumat petrecerea în câteva cuvinte: „Am distrus juma' de casă!“.

Cu toate astea, după puțin timp, nimeni, cred că nici măcar mama, nu s-a mai gândit la acea petrecere. Ne aminteam din când în când de oglinda spartă sau de alte isprăvi, însă nu zăboveam prea mult asupra lor. Viața mergea înainte.

Mă socoteam, pe atunci, absolut fericit. Începusem să-mi afirm cu tărie identitatea de rocker, să-mi formez „principii de viață“, eram înconjurat de prieteni și aveam prima mea „gagică“. În fiecare zi veneam la școală mai devreme să o văd pe Andreea, care era în clasa a opta și învăța dimineața. Slabă și de statură medie, cu părul șaten ușor ondulat, vocea cu o vagă urmă de răgușeală și o expresie pe care o socoteam cât se poate de interesantă, deși cel mai adesea evitam să ne privim drept în față, fata le povestise entuziasmată prietenelor ei despre mine, iar vizitele mele matinale în clasa ei deveniseră aproape un ritual. Ba ajunsesem și la ea acasă, cu Lexia, și îi cercetaseam cu interes casetele, nu atât de numeroase ca ale mele, între care la loc de cinste, adusă la mai multe bairame, era compilația „A Collection of Great Dance Songs“ a lui Pink Floyd. Toate acestea au durat însă până într-o dimineață, când am căutat-o în clasă și... stupoare!, n-am fost băgat în seamă.

Dacă se spune că, pentru a fi adolescent deplin, e obligatoriu să iei și o „țeapă“, ei bine, în ziua respectivă eu intrasem din plin în adolescență. Tot universul meu s-a

năruit. Uneori ți se întâmplă să fii atât de fericit încât să-ți fie teamă că visezi, în schimb eu, în perioada aceea, credeam adesea că visez, însă din cauză că gândeam că un lucru atât rău nu putea să fie adevărat. De aceea, multe luni după despărțirea de Andreea, am rămas convins că fusese un accident, care urma să se remedieze dintr-o clipă într-alta. Între timp, visam cu ochii deschiși la noi momente romantice, dar și la discuții cât se poate de banale. Îmi închipuiam, de pildă, cum aveam să-i povestesc, ținând-o de umeri, despre noua cifră care urma să se adauge numerelor de telefon ale bucureștenilor. În lipsa împlinirii acestor viziuni, m-am mulțumit să-i mângălesc numărul de telefon cu marker verde pe peretele de marmură al blocului, spre indignarea vecinilor mele de etaj.

Sprijinul moral mi l-am căutat, firește, tot printre prieteni. În clasă, m-am mutat din banca pe care o împărțeam cu Mihnea și m-am așezat lângă Claudia, pentru că simțeam nevoia unei prezențe feminine și a unor sfaturi primite de la o fată. Dacă însă mulți dintre prietenii mei au încercat să o convingă pe Andreea că e cazul să se întoarcă la mine, în cele mai grele momente alături mi-a fost Alberto.

În primul weekend de după „tragicul eveniment” am rămas singur acasă și, neputând suporta această stare, l-am sunat pe prietenul meu și l-am chemat să rămână la mine peste noapte. Tocmai descoperisem în baie un fel de sârmă de care mă puteam spânzura și i-am împărtășit gândurile mele. Sunt până azi convins că nici rămas singur nu m-aș fi sinucis, dar am cochetat un pic cu ideea, iar prezența lui Alberto mi-a fost de folos. După ce a încercat, evident fără succes, să o convingă pe Andreea la telefon să se împace cu mine, m-a vegheat toată noaptea, până când am adormit amândoi, frânți. La un moment dat însă, pe Alberto l-a apucat cheful de fumat. Cum n-aveam

niciun ban, am răscolit casa și, într-un final, am dat de un pachet de „Gauloises Caporal“, pe care mama îl adusese pentru tata din Franța. Eu mai trăsesem înaintea câteva țigări, dar mai mult fiindcă o făceau și ceilalți decât pentru că simțeam vreo nevoie sau vreo plăcere. În seara aceea însă, îmi doream și eu din tot sufletul să fumez. Așa că mi-am aprins țigara, am inspirat cu poftă fumul, după care am pus capul în mâini. Când l-am ridicat, am văzut negru înaintea ochilor. Țigările erau atât de tari, încât Alberto a tras de două ori și a renunțat, după ce încercase zadarnic să improvizeze un filtru suplimentar. În starea în care eram eu însă, am fumat în continuare. A doua zi mi-era rău, dar am mers cu restul pachetului la școală, spre bucuria celor din clasele mai mari, care mi-au luat avizi câte o Gauloise, dându-mi în schimb două-trei Marlboro, Kent sau Lucky Strike. Așa m-am apucat de fumat.

Liceul German sau „Liceul Teoretic Hermann Oberth“, așa cum se numea în acte, era o instituție de învățământ râvnită de mulți dintre părinții care își doreau un viitor strălucit și o carieră „intelectuală“ pentru copiii lor. În primul rând, exista marele avantaj că majoritatea materiilor erau studiate în limba germană, pe care, practic, elevii o prindeau din mers. Nu conta prea mult că, pe vremea regimului comunist, nu se puteau înscrie în clasa întâi decât cei care aveau origine germană. Un pachet de cafea sau de țigări Kent date unde trebuia țineau loc de rude cu nume sonore ca Baumzweig sau Herzog.

Atmosfera, atât în școala generală cât și în liceu, era plăcută, iar de cartea învățată aici nu am auzit pe nimeni să se plângă. Cu timpul, nivelul a scăzut, astfel încât, când pășeam în clasa a noua, liceul era socotit al doilea ca valoare din București, iar mai spre finalul uceniciei noastre nu se număra nici între primele cinci.

În cei doisprezece ani cuprinși între 1984 și 1996, adică perioada în care cei mai mulți dintre noi am învățat în „școala germană“, aceasta era amplasată pe o străduță din apropierea Pieței Romane, Cihoschi pe numele ei, în spațele Academiei de Studii Economice. Era o clădire de trei etaje, cu o curte destul de mare. În față, lângă intrarea

profesorilor, se găseau două coșuri de baschet, așezate de-a latul curții, la mică distanță între ele, și un spațiu pe care adesea se înteteau meciuri de fotbal, cărora le cădeau uneori victime părinții și bunicii care îi așteptau pe elevii din clasele mai mici. Pe latura opusă a clădirii era intrarea elevilor, lângă care se întindea un teren ceva mai mare de baschet, precum și două porți de handbal, la care, evident, se juca tot fotbal. Mai departe, curtea era mărginită de un spațiu verde îngrădit, unde se încingeau tot felul de jocuri sau unde elevii mai mici țineau din când în când ore, pe vreme prielnică. În spatele școlii era un loc nu foarte larg, între pereți și gardurile curților învecinate. Aici, datorită unor adâncituri ca un fel de firide aflate sub fiecare fereastră și pe care te puteai așeza sau, la o adică, întinde în voie, se retrăgeau de obicei fumătorii.

În acest decor ne-am întâlnit și am trăit o bună parte a adolescenței, cu bucuriile și cu necazurile ei. Aici l-am cunoscut, la începutul anului școlar 1992-1993, și pe cel despre care vă voi povesti în continuare.

Din cauza părului său roșcat, Mircea Eliade era luat în facultate de cei care nu știau cine este drept evreu. De câte-va ori a fost și bruscăt din această cauză. Cum de la o generație la alta obsesiile se mai schimbă, eu pe roșcatul Bogdan Ciociu, care în clasele 5-8 fusese coleg cu Larry, îl crezusem totdeauna ungur. Într-a noua am nimerit cu el la „uman“. La început nu a venit la școală, rămânând singurul din clasă pe care nu apucasem deloc să-l studiez. Apoi a apărut și am avut primul schimb de replici într-o oră de dirigenție.

Dirigintele nostru, Walter Töpfer, un om deosebit de sobru, pe la vreo patruzeci și ceva de ani, inteligent dar poate prea conformist, acceptase să discutăm un pic despre rock și despre rockeri. Eu eram purtătorul de cuvânt al acestora din urmă, iar adversarul lor tocmai acest Ciociu.

— Pe lângă faptul că rock-ul ăsta pe care-l ascultați voi nu este muzică, rockerii au și niște manifestări vulgare, imorale, și-a început el pledoaria, cu o voce adâncă, de bard răgușit.

— Muzica e foarte valoroasă! am replicat eu enervat. Și doar fiindcă avem plete și cercei nu înseamnă că suntem răi!

— Limbajul vostru e vulgar, inacceptabil!

— Acu' o să-ți zic eu ce zice trupa Anthrax într-un cântec: „You maybe don't like a word like a *fuck* or like a *shit*, but you fucking don't have the right discriminating me for saying it.“

Lăsând la o parte engleza aproximativă și citatul așijderea, mesajul era destul de clar. Dar n-am apucat să-mi termin fraza, că Ciociu m-a și întrerupt:

— La ce moralitate te poti aștepta de la oameni care, folosesc un asemenea limbaj?!

Discuția se desfășura pe fondul unui mic vacarm, care după acest ultim schimb de replici, a devenit infernal. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că Ciociu a zis printre urlete „Ești deștept!“ și a primit imediat o replică tăioasă din partea Claudiei: „În orice caz mai deștept ca tine!“

Și, cu toate astea, imediat după aceea m-am împrietenit cu el, până într-acolo încât ajunseserăm să ne înjurăm cor-dial. Cum nu-i plăcea să fie strigat pe numele de familie, în fiecare zi avea loc același dialog:

— Ciociule!

— Bogdan, futu-ți morții mă-tii!

Până la urmă, ca să împăcăm și capra și varza, i-am zis Ciocu, adică un hibrid între nume și poreclă, și așa i-a rămas vreme îndelungată.

Însă, mai mult decât atât, cu totul surprinzător, la câteva săptămâni după discuția din clasă, Ciocu a devenit... rocker.

În scurt timp am ajuns foarte apropiați și am reușit să-l introduc, fără prea mare greutate, și în gașcă. Descopeream în el prietenul pe care mi-l doream de atâta timp, cel care îmbina în personalitatea lui atracția pentru nebuniile adolescenței, cu pasiunea pentru lectură, manifestările zgomotoase cu meditații asupra unor sensuri mai profunde ale existenței. Încet-încet l-am inițiat în tainele rock-ului și nu i-au trebuit decât câteva săptămâni ca să ajungă de la baladele Manowar la Unleashed și Coroner. Preferații lui au rămas însă Manowar și Helloween. Astfel, alternam audițiile celor mai noi apariții discografice cu discuții, adesea contradictorii, despre literatură, artă și viață, firește, la nivelul la care le puteam purta pe vremea aceea. Bogdan avea mai multe lecturi teoretice decât mine, care pe atunci eram orientat în special spre beletristică. Pe la sfârșitul clasei a IX-a am căzut și eu pradă „febrei filosofice“, devorându-i cu ardoare pe Cioran și pe Nietzsche. În materie de lecturi, opusul meu era Larry, care, și din interes, dar și dintr-o anumită doză de infatuare, citea mai ales filosofie. Între ceilalți din gașcă, aceste preocupări aveau ecouri inegale. Alin mai citea, limitându-se însă la beletristică. Țache își mărturisea și el uneori interesul pentru „cărțile bune“ și, într-adevăr, nu citea prostii.

Revenind însă la Ciocu, pasiunea noastră comună pentru domeniul literelor, care a dăinuit mult dincolo de porțile liceului, ne-a atras, mai în batjocură, mai în serios, renumele de „intelectualii găștii“, chestie cu care, firește, ne mândream. În sine însă această trăsătură nu ne-a deosebit niciodată de restul. Fiecare avea preocupările lui, iar varietatea lor nu știrbea nimic din prietenia noastră.

Din toate cele spuse până acum, se înțelege că liceul devenise un nou centru pentru noi toți. Abia așteptam să mergem la școală, nu pentru materiile studiate, ci pentru

a ne vedea colegii și prietenii. Cu toate acestea, nu am format niciodată un cerc închis, ci i-am primit între noi și pe alții, care nu aveau nimic de-a face cu școala germană, deși integrarea lor a fost mereu ceva mai grea.

La vreo două săptămâni după ce Andreea mă părăsise, într-o sâmbătă obișnuită, m-am trezit cu ea la ușă, însoțită de Ana, o fată din clasa a șaptea, și de trei necunoscuți. L-am sunat pe Alin, am mers cu acest întreg grup la film și am crezut, ca și în alte rânduri, că idila mea cu Andreea se va relua. Firește, nu s-a întâmplat așa, însă acea zi a avut pentru mine o semnificație pe care am descifrat-o ceva mai târziu. Atunci l-am întâlnit pentru prima dată pe Grasoe. Era unul dintre cei trei necunoscuți cu care venise Andreea și se impunea de la început ca lider al grupului său. Cum atât el, cât și ceilalți doi, Gino și Butucă, erau rockeri, subiectele de conversație au apărut fără probleme.

— Ce fan ești, bă? l-am întrebat autoritar pe Grasoe.

— King Diamond! a răspuns el prompt.

— A, mișto! Cântă bine de tot, da' nu-mi place că-i anticrist.

— Păi și eu sunt anticrist, a precizat proaspăta mea cunoștință.

— Nu-i bine deloc! mi-am început eu opera de convertire.

Și, într-adevăr, după câteva luni bune, în timpul cărora odată i-am și dat un pumn în biserică pentru că rostea blasfemii, am reușit să-l fac pe Grasoe să se „întoarcă” la creștinism. Dar asta este altă poveste.

Povestea care a început odată cu întâlnirea mea cu el poartă același nume cu al unui album Sepultura: „Bestial Devastation”. Așa numeau Grasoe – pe numele lui adevărat Ionuț, a cărui poreclă era derivată din pronunția fonică a numelui Robinson Crusoe – și compania distracția lor din cartier. Ieșeau seară de seară și spărgeau oglinzile

mașinilor, lămpile din intrările blocurilor, distrugneau cutiile de scrisori...

— Astea-s distracții de minirockeri! a spus disprețuitor Alin când a auzit despre ce era vorba.

— Da. Așa cred ei că sunt mai duri, l-am aprobat eu.

Și, după ce ne-am exprimat astfel dezacordul ferm față de asemenea acte de vandalism, ne-am alăturat grupului lui Grasoe și am început să mergem seară de seară la el, în cartierul Tineretului și... să spargem oglinzile mașinilor, să distrugem cutii poștale... Distracția era pe cât de amuzantă, pe atât de periculoasă, pentru că nu o dată diverși indivizi ne-au fugărit pe străzi. Tot de la Grasoe am învățat atunci și despre celebrele „ture“, care decurgeau în următorul fel: ne urcam, vreo trei-patru cel puțin – dar uneori am fost și zece – până la ultimul etaj al unui bloc. De acolo coboram în fugă, răcnind, sunând la toate ușile și lovindu-le cu picioarele. Acest gen de a ne petrece timpul liber ne-a atras o serie de necazuri, despre care însă vom vorbi la locul potrivit. Voi adăuga deocamdată doar că noul nostru prieten, mai mic în vârstă și înălțime și destul de grasuț, după cum reiese și din apelativul șugubăț pe care i l-au dat vecinii de cartier, era un tip cu un simț al umorului care mergea ușor de la grotesc la macabru, simpatic și băgăcios, care-și asezona povestirile, din dorința de recunoaștere specifică vârstei, cu minciuni mai mici și mai mari.

Multă vreme după ce l-am cunoscut, mi-am petrecut câteva seri pe săptămână în cartierul Tineretului. Mergeam acolo în nădejdea să o văd pe Andreea, însă în loc de asta stăteam ore în șir cu Grasoe și cei doi prieteni ai lui, Butuc și Gino. De acesta din urmă nu am fost niciodată foarte apropiat. Ne salutăm, glumeam și cam atât. La un moment dat mi l-a prezentat pe vărul lui, cu care am făcut o vreme un intensiv schimb de casete. Butuc însă

s-a dovedit mai sociabil. Râdea și el de mine și de pasiunea mea neîmpărtășită. Adesea, când apăream în cartier, mă întâmpina cu o zeflemea benignă:

— Iar ai venit s-o vezi pe Ciușca?

Dincolo de asta, băiatul, mult mai puțin băgăcios decât Grasoe, era o companie plăcută. Fan Megadeth, asculta și aproape toate celelalte preferințe ale noastre și se lăsa influențat de discuțiile elaborate pe teme de rock. Îi împrumutam casete, ne uitam împreună la clipuri și uneori vorbeam despre Dumnezeu.

Tot Grasoe mi l-a prezentat pe vecinul lui, Pety, un rocker de origine maghiară, mai mare decât noi cu câțiva ani buni. Cum lăudărosul meu prieten îmi povestise că Pety bătea fioros la toate concertele, am fost surprins să descopăr un tip cât se poate de liniștit. Timp de ani de zile venea la mine o dată sau de două ori pe săptămână, făceam schimb de casete și vorbeam despre muzică, uneori câteva ore fără întrerupere. Era fan King Diamond și probabil el fusese principala influență a lui Grasoe în acest sens. La concerte aproape că nici nu-l observai. Stătea undeva retras și rar l-am văzut dând din cap, deși avea un păr ondulat de o lungime considerabilă. Ne străduiam împreună să ne completăm discografiile formațiilor preferate, iar Pety visa chiar la vremea când avea să poată „recupera” toată istoria rock-ului:

— Într-o zi, în viitor, vreau să-mi iau toată discografia Beatles, toată discografia Pink Floyd, toate astea...

Nu s-a amestecat niciodată cu gașca mea, n-am ieșit împreună, însă a rămas pe tot timpul liceului o prezență constantă, unul dintre prietenii mei „aparte” și primul demascator al fantasmagoriilor lui Grasoe.

În tot acest tumult de întâmplări și oameni, de multe ori ne rămânea prea puțin timp pentru învățătură, așa că ne trezeam în pragul tezelor nepregătiți și atunci urmau

zile de chin, când repetam din greu materia pe care o neglijaserăm în restul timpului. Desigur, unii nu făceau nici măcar acest lucru și se mulțumeau cu note mici, ba se împăcau uneori și cu gândul unei corigențe. Cu toate acestea, nu eram lipsiți de preocupări intelectuale. După cum am mai spus, la început, subiectul cel mai dezbătut era creștinismul. Încet-încet începuserăm să ne punem probleme despre rostul lumii și al existenței. Discutam orice eveniment și adesea ajungeam să ne certăm ore în șir din cauza părerilor contradictorii. Matei era monarhist convins și citea în vremea aceea mai toate cărțile legate de monarhie în general și de Regele Mihai în special care apăruseră pe piața românească. Eu, fără să am o concepție politică bine definită, mă socoteam anarhist și, în orice caz, nu credeam că monarhia ar reprezenta o soluție pentru țara noastră. Astfel ajungeam să mă contrazic cu Matei, în discuții care adesea degenerau în insulte. Țache avea idei naționaliste și îi vorbea lui Ciocu, care pe atunci nu-i împărtășea părerile, despre valoarea Mișcării Legionare. De multe ori acest gen de discuții se muta din curtea școlii în orele de istorie, la care Ciocu și cu mine eram printre cei mai activi. De asemenea, la română debăteam îndelung cărțile citite. Și totuși, nu aveam note bune, chiuleam și uneori îi ofensam pe profesorii mai conservatori, prin plete sau, mai târziu, prin cercei. Asta făcea ca părerile dascălilor noștri în privința noastră să fie împărțite.

Deși cu unii am avut necazuri, cei mai mulți profesori din liceu au reușit să aibă relații cordiale cu noi. Elocvent în acest sens este cazul domnului Sorin Popescu, profesorul de istorie. Într-a cincea eram elevul lui preferat și el profesorul pe care-l iubeam cel mai mult, după dirigintele nostru, Robert Schwartz. Îmi plăcea într-atâta modul lui de predare, încât mă decisesem să devin profesor de

istorie, idee la care am renunțat foarte târziu. Cu timpul însă au apărut tensiunile, generate mai ales de aversiunea lui puternică față de ceea ce numea „zgubilitici“, adică, evident, față de rockeri. În clasa a IX-a, în primul trimestru, am scris cea mai buna teză din clasă la istorie, iar în al doilea pe cea mai proastă. Punând regresul meu pe seama rock-ului și a mentalității de rocker, domnul Popescu a devenit mai înverșunat și, în puțin timp, a ajuns unul dintre dușmanii găștii noastre. Însă, până la terminarea liceului, lucrurile aveau să se schimbe. Acum fostul nostru profesor de istorie ne socotește una din generațiile de excepție care au trecut prin Liceul German.

Voi mai avea ocazia să vorbesc despre profesori, însă cel pe care vreau să-l evidențiez aici ne-a predat, în clasa a IX-a, logica. Domnul Baciuc, căci așa îl chema, era, în privința limbii germane, un autodidact. O învățase singur și o vorbea, din punct de vedere gramatical, mai corect decât mulți dintre elevii care o studiaseră din clasa întâi. Era absolut pasionat de materia pe care o predă și dorea din tot sufletul să vadă elevi cultivați. Această dorință a lui mersese până într-acolo încât, când Ciocu și cu mine i-am spus că citiserăm Cioran, ne-a dat imediat câte un zece. Sunt, firește, calități deosebite, pe care oricine ar trebui să le aprecieze. Însă niște puști de 14-15 ani le văd greu. Tot ce observaserăm noi la domnul Baciuc erau accentul său nemțesc prost, cauzat de faptul că nu avusese profesor, și tinerețea, dublată de lipsă de autoritate. De aceea, la orele dumnealui, ne permiteam orice. Țin minte că, la un moment dat, Larry – intrus la uman – și Ciocu discutau aprins într-o bancă din spate, în timp ce eu mă aflam în față. Profesorul le-a atras atenția:

— Liniște acolo!

— Discutăm religie, i-a replicat Larry, vrând să arate că nu pălăvrăgeau în van.

— Nu mă interesează, faceți liniște! a răspuns profesorul.

— Atunci du-te-n pizda mă-tii! a aruncat Larry, nu foarte tare, însă suficient cât cuvintele să răzbată până la mine, în primele bănci și, probabil, chiar mai departe.

Altădată, Alberto, care între timp repeta clasa a VIII-a și se mutase în liceul Tonitza, a trecut pe la noi și a stat la ora de logică. Ca de obicei, la intrarea în clasă, profesorul a fost întâmpinat cu urlete, ba mai mult, un grup de elevi, între care Alberto și eu, a început să cânte „Deutschland über alles“. Ca pedeapsă, profesorul ne-a scos pe toți la tablă. Țap ispășitor am fost eu, care am încasat un doi, pentru că, firește, nu știam nimic. Apoi însă profesorul, care nu cunoștea încă destul de bine clasa, l-a chemat la ascultat pe Alberto.

— Spune-mi ce știi despre lecția X!

— Aoleu, s-a prefăcut Alberto îngrozit, asta-i singura pe care n-am învățat-o!

Colegii mei, cu care între timp mă mai împrietenisem și care cunoșteau destul de bine „performanțele“ la învățătură ale lui Alberto, se chirceau de râs.

— Nu puteți să mă ascultați din altceva? a implorat.

— Nu! Dacă erai cuminte poate te ascultam din altceva, dar pentru că ai urlat, spune-mi lecția asta.

— Nu se poate! a continuat prietenul meu.

— Nu știi, nota doi!

— Dom' profesor, îmi stricați media. Am luat premiu în fiecare an până acum!

Clasa era în delir.

— Asta e! Dacă nu ești disciplinat!

Alberto, al cărui tată, angajat la „Telefoane“, nu visase niciodată posturi în diplomatie, a mai făcut o încercare:

— Eu aș fi învățat, da' a avut tata treabă la ambasadă cu mine și n-am avut timp.

— Nu mă interesează! Cum te numești?

Lui Alberto i s-a șoptit din bănci: „Șerban Sorin“. Și a spus răspicat:

— Șerban Sorin.

Posesorul de drept al acestui nume părăsise de curând țara, deci era încă trecut în catalog. Ceea ce noi nu știam era că dirigintele scrisese deasupra numelui lui: „Plecat definitiv în Austria“. Când profesorul a observat, s-a schimbat la față:

— Cum ziceai că te cheamă?

— Șerban Sorin, a insistat Alberto.

— Erhard, du-te și cheamă-l pe domnul director.

Erhard, un coleg care nu se preta pe vremea aceea decât rar la asemenea glume, a ieșit, a stat un pic pe hol și s-a întors gâfâind:

— L-am căutat prin toată școala, dar n-am dat de el!

— Te întreb încă odată, s-a întors profesorul către prietenul nostru, cum te numești?

— Alberto.

— Alberto și mai cum?

— Ce contează? Pentru prieteni sunt Alberto.

— Ieși afară!

Alberto s-a îndreptat agale spre ușă, nu înainte de a se întoarce spre clasă, strigând:

— Hai noroc, băieți! Vedeți că... Adică lasă!

Mergând în urma lui să închida ușa, Erhard s-a întors și, privindu-l pe profesor cu expresia inocenței însăși în ochi, a spus blând:

— Acum l-am văzut pe domnul director. Doriți să-l chem?

Cât timp a durat liceul, am fost în conflict permanent cu un singur profesor: directorul Mihai Zamfirescu. Unii dintre noi i-au purtat mult timp pică pentru toate șicanele cu care ne-a asaltat. În ceea ce mă privește, nu sunt